

Telegraful Român

Biblioteca Orașenească
„Ștefan Gheorghiu”
Str. Barițiu 5

SIBIU

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru o dată; dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român,
Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 25 lei
Cont nr. 49.8.01

Credința noastră

49. Credința, nădejdea și dragostea

Sfântul Apostol Pavel încheie imnul iubirii (I Corinteni 13) cu aceste cuvinte: „Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea, dragostea; iar mai mare dintre acestea este dragostea” (I Corinteni 13, 13). Căci Dumnezeu dragoste este. De aceea toate faptele bune, toate virtuțile izvorăsc din dragoste, sînt însușite de dragoste și rodesc prin dragostea pe care Dumnezeu o revărsă în sufletele noastre. Astfel, ca să ne oprim la virtuțile credinței și nădejdi, prin care intrăm în comuniune cu Dumnezeu, Sf. Apostol Pavel ne spune: „De așa avea toată credința încît să mut și munții, iar dragoste nu am nimic nu sînt” (13, 2); dragostea „toate le crede, toate le nădăjduiește” (13, 7). Așadar unde este dragoste acolo e și credință și nădejde. Dragostea dă valoare și credinței și nădejdi. De aceea dragostea, credința și nădejdea una sînt. Prin aceste trei virtuți noi sîntem în legătură cu Dumnezeu; Dumnezeu este în noi și noi sîntem în Dumnezeu. Întrucît am scris despre dragoste, acum ne vom îndrepta spre credință și nădejde.

Credința este deschiderea sufletului nostru spre Dumnezeu, care ni se descoperă în Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție, amîndouă păstrate și propovăduite de Biserică. Așadar prin credință intrăm în legătură cu Dumnezeu, cu cele „nevăzute” (Evrei 11, 1), primim învățătura cea sfîntă, ce ni se împărtășește în Biserică dreptmăritoare. Căci Hristos sălășluiește în Biserică Sa și lucrează prin ea mîntuirea dreptcredincioșilor, adică a tuturor celor ce viețuiesc după dreapta credință.

Mîntuitorul însuși a cerut tuturor celor ce se apropiau de El să aibă credință în El. În primul rînd Iisus cere ucenicilor Lui să creadă în El, adică să creadă că El e Fiul lui Dumnezeu întrupat, Fiul Tatălui. „Credeți în Dumnezeu și în mine credeți.” „Credeți-mă că eu sînt în Tatăl și Tatăl este în mine” (Ioan 14, 1.11). Pentru credința lor în Iisus, au fost tîmăduiți orbii, s-a vindecat fiica femeii cananiene, s-a ridicat slăbănogul din patul suferinței și mulțimi au primit binecuvîntarea Domnului. De atunci și pînă astăzi fiii dreptcredincioși ai Bisericii trăiesc prin credința în Iisus Hristos, Mîntuitorul nostru.

E adevărat: noi nu am văzut și nu vedem pe Hristos cu ochi trupești, așa cum l-au văzut ucenicii și cei ce îl înconjurau. Credința însă, pe care o avem în suflet, ne pune în legătură nevăzută, dar trăită, simțită duhovnicește, cu Iisus Hristos, cu Dumnezeu-Tatăl, Fiul și Sfîntul Duh, în legătură cu toată învățătura, sfintele slujbe și rînduiri date de Domnul Bisericii, prin care învățătura și rînduiri lucrează Iisus Hristos însuși și ne unește cu El. De aceea cînd ne rugăm cu credință simțim că Hristos este cu noi, în noi. Cînd sîntem la Sfînta Liturghie sau luăm parte la Sfintele Taine și alte sfînte rugăcuni, de asemenea prin credință, prin deschiderea și înălțarea sufletului nostru, sîntem cuprinși de fiorul sfînt și puternic al prezenței lui Hristos. Dumnezeu cel nevăzut ochilor trupești (icoana ne ajută să ne înălțăm cu sufletul la Iisus Hristos) se descoperă în mod tainic sufletului credincios și îl umple de lumină, de bucurie, de pace, de încredere neșarmurită în purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru noi, pentru mîntuirea noastră. Și toată viața noastră devine o viață prin credință în Iisus Hristos. Iar această credință nu e numai simțămînt lăuntric, nevăzută mișcare a inimii, ci ea se arată, devine văzută prin fapte. Căci nu e destul să simți pe Hristos în inima ta, ci trebuie ca această credință să se arate prin faptele tale. Căci scris este: „Credința fără fapte este moartă.” Iar credința roditoare prin fapte este o

credință desăvîrșită. (Iacob 2, 20.22). Astfel nu numai în sufletul nostru, ci și în graiul nostru și în faptele noastre, în purtarea noastră trebuie să se arate că prin credință Dumnezeu este prezent și lucrător în noi și în viața noastră de fiecare zi.

Credința trebuie să cuprindă toată descoperirea dumnezeiască, pe care Dumnezeu prin proorocii Vechiului Testament și prin Iisus Hristos a dat-o Bisericii Sale. Ea trebuie să fie statornică și lucrătoare în dragoste (Gal. 5, 6; II Tim. 1, 12—13). Credincioșii trebuie așadar să cunoască toată învățătura de credință a Bisericii. Cel ce se oprește numai la una sau alta din această învățătură și pe celelalte învățături nu le primește este pe o cale greșită și nu dobîndește mîntuirea. Astfel unii pun temei mai mult pe Vechiul Testament. Alții se opresc la „sfîrșitul lumii”, de care Mîntuitorul spune că nimeni nu știe cînd va fi. Alții la botez, lăsînd pe prunci și pe copii nebotezați, deci fără legătură cu Hristos. Biserică însă în credința sa le cuprinde pe toate cele grăite de Dumnezeu, de Iisus Hristos, și date Sfîntilor Apostoli, iar de la Apostoli Sfîntilor Părinți. De aceea credința Bisericii nu e unilaterală, nu se mărginește numai la una sau cîteva învățături și rînduiri, ci le cuprinde pe toate și le împărtășește credincioșilor pe toate.

E adevărat că păstrarea credinței și viețuirea în credință nu este ușoară. Numai prin darul lui Dumnezeu și prin îndrumarea Bisericii credincioșii pot să crească în adevărata credință și să se ferescă de păcatele împotriva credinței, cum sînt: superstițiile, erezia, schisma, bigotismul, fanatismul religios ș. a. Sfîntul Apostol Pavel cere „învățătura neschimbată”, fîner de „cuvîntul cel adevărat al învățăturii” și ferirea de „omul eretic”, care învață altfel decît Biserica (Tit 1, 9; 2, 7; 3, 10). De aceea credincioșii trebuie să asculte de Biserică și să viețuiască după învățătura ei, căci ea e mireasa lui Hristos și mama noastră duhovnicească.

Alături de credința luminată și atotcuprinzătoare este nădejdea în Dumnezeu. Ea este întii și mai presus de orice nădejdea că vom dobîndi fericirea cea veșnică, adică fericirea „de a fi împreună cu Hristos” (Fil. 1, 23), căci ținta vieții noastre este Hristos. Nădejdea e „ancora sufletului sigură și tare, care intră în cele dinăuntru ale catapetesmei (altarul din ceruri, n.n.), unde a intrat ca înainte-mergător pentru noi Iisus” (Evrei 6, 19—20). De fapt „prin nădejde ne-am mîntuit”, prin nădejde luăm parte de acum la viața veșnică și avem încredere că ne vom bucura în ceruri de fericirea cea veșnică. Noi nădăjduim însă în ajutorul lui Dumnezeu și pentru împlinirea dorințelor noastre bune aici pe pămînt. Nădejdea că Dumnezeu ne va ajuta să ne împlinim dorințele spre binele nostru și al semenilor după voia Lui cea sfîntă ne întărește în hotărîrea de a birui toate necazurile, toate încercările vieții, toate ispitele amăgitoare și de a lucra pentru tot ce e bun și înălțător, pentru înaintarea noastră și a altora în virtute, în viață tot mai sfîntă, după asemănarea lui Hristos, a Maicii Domnului și a Sfîntilor. Ceea ce este ancora la vapor, este nădejdea pentru noi în această viață, cu ținta finală a fericirii veșnice, care este „portul nemuririi” în Hristos-Domnul. Pentru aceasta însă nu e destul să nădăjduiești în Domnul. Mai trebuie să te străduiești să trăiești după voia Domnului. „Nădăjduiește în Domnul și fă bine” — zice Psalmistul, căci Domnul izbăvește pe cei drepi „pentru că au nădăjduit întru-sul” (Ps. 36, 3—4). De aceea Sf. Apostol Pavel, „apostol al lui Iisus Hristos întru nădejdea vieții

(Continuare în pag. 2)

Sf. Taină a Preoției (II)

Deși învățătura și practica ortodoxă în legătură cu Sf. Taină a Preoției are temeuri limpezi și puternice în Sf. Scriptură, totuși sînt unii credincioși creștini care o denaturează și degradează prin obiecțiuni și prin învățături noi. Nefăcînd distincția necesară dintre Preoția specială și preoția generală, ei pornesc de la punctul de vedere că fiecare credincios creștin este purtător al Preoției și, deci, comunitatea credincioșilor poate încredința oricărui credincios slujba preoțească printr-un ceremonial (cu „punerea mîinilor”), care nu este taină, ci numai o simplă rugăciune, împreună cu un act simbolic.

În cele ce urmează, vom înfățișa (după Prot. Dr. P. Deheleanu: Manual de Sectologie, Arad 1948, p. 387—402) cele mai de seamă obiecțiuni și puncte de vedere care se ridică împotriva învățăturii și practicii ortodoxe în legătură cu Sf. Taină a Preoției, precum și atitudinea Bisericii noastre față de acestea.

I. Prima obiecție este aceea că Sf. Scriptură ar învăța că toți credincioșii creștini au darul Preoției speciale și — ca atare — fiecare credincios creștin poate fi purtătorul acestei chemări. Deci preoția nu este o Taină, care să poată fi împărtășită numai unora dintre credincioșii creștini, ci este universală. În acest sens, se referă la textele biblice: I Petru 2, 5.9 și Apoc. 5, 10.

Dar din I Petru 2, 5.9 nu rezultă nicidecum universalitatea Preoției speciale. Căci în versetul 5 cuvintele care îl alcătuiesc au un înțeles duhovnicesc. De unde rezultă că și expresia „preoție sfîntă” trebuie înțeleasă tot în sens duhovnicesc și nicidecum în înțeles de Taină. Credincioșii creștini — se spune aici — sînt „preoți” întrucît sînt și „temple” și întrucît aduc și „jertfe”. Dacă nici templul în care se face slujba preoțească nu este luat în înțeles obișnuit; dacă nici însăși slujba, adică jertfele care se aduc, nu este luată în înțeles obișnuit, atunci nici preoția despre care este vorba aici nu este luată în înțeles obișnuit.

Cît privește versetul 9, aici sînt înșirate patru numiri onorifice, date odinioară israelitenilor, care acum sînt mult mai potrivite credincioșilor creștini. Astfel, Sf. Apostol Petru vrea să spună: Voi creștinii sînteți adevăratul neam deosebit, ales de Dumnezeu la sfințenie și la preoție (în înțelesul din versetul 5) împărătească. Deci, înțelesul versetului nu este că fiecare credincios creștin ar fi purtător al Preoției speciale.

II. Provoacăndu-se la Matei 11, 25; I Cor. 1, 19—20; Matei 10, 19—20, susțin că predicatorii nu trebuie să fie oameni învățați, pentru că nici Sf. Apostoli n-au fost oameni învățați în școli înalte.

Este adevărat că Sf. Apostoli n-au fost oameni învățați în școli, dar Dumnezeu le-a descoperit — fie direct prin gura Mîntuitorului, fie prin inspirația Sf. Duh — adevărurile de credință și de conduită (I Cor. 7, 10; 11, 23; II Cor. 12, 1; Gal. 1, 12 ș. a.) și le-a dat și priceperea necesară. De aceea, ei nu aveau nevoie de școală, pe lîngă faptul cu au făcut școala uceniciei în preajma Mîntuitorului Iisus Hristos.

Dar nu tot așa stau lucrurile cu credincioșii de rînd. Căci Mîntuitorul zice către Sf. Apostoli: „Vouă vi s-a dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, pe cînd acelora nu li s-a dat” (Matei 13, 11). Pe de altă parte, în Sf. Scriptură sînt lucruri greu de înțeles (II Petru 3, 16; 1, 20). De aceea, pentru o cit mai corespunzătoare pricepere în tîlmăcirea Sf. Scripturi, trebuie să ne deprindem mintea în școli înalte, să cunoaștem și tîlcuirea dată de către Sf. Părinți și regulile după care se poate tîlci corect. Astfel, preoților le este necesară o pregătire în școli mai înalte.

(Continuare în pag. 4)

49. Credința, nădejdea și dragostea

(Urmare din pag. 1)

veșnică" (Tit 1, 1—2), ne îndeamnă „să ținem neclintită mărturisirea nădejdi, pentru că Acela (Dumnezeu) care a făgăduit este vrednic de credință" (Evrei 10, 23). Această nădejde trebuie să fie luminată, adică să se îndrepte întâi spre viața veșnică, iar spre bunurile vremelnice numai întrucât slujesc mântuirii și binelui semenilor. Ea trebuie să fie tare și lucrătoare prin iubire. Cine iubeste pe Dumnezeu și pe oameni poate nădăjdui că va dobândi veșnicia, iar pe pământ împlinirea dorințelor celor bune și folositoare mântuirii și biruirea tuturor ispitelor și încercărilor vieții (Romani 5, 2—5). Se cuvine dar să ne punem întâi nădejdea în Dumnezeu și apoi în puterile noastre, căci conlucrând cu darul lui Dumnezeu putem fi biruitori în toate cele bune. Să nu deznădăjduim niciodată, căci în orice împrejurări Dumnezeu este cu noi. Dar nici să nu ne încredem peste măsură în puterile noastre sau în bunătatea lui Dumnezeu, că ne va ierta orice păcate am săvârși, ci să ne căim pentru păcatele noastre și să alergăm la mila și ajutorul Domnului, căci mântuirea o avem întâi prin harul și milostivirea lui Dumnezeu și apoi prin căința și osteneala noastră.

„Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea, iar mai mare dintre acestea este dragostea" (I Cor. 13, 13). Aceasta este treimea cea

una și nedespărțită a virtuților teologice, prin care cinstim și preamărim pe Dumnezeu. Dar acestea trei nu se referă numai la legătura noastră cu Dumnezeu. Ele se răsfrâng și în alte înfățișări ale vieții. Astfel trebuie întâi să avem încredere în Dumnezeu, dar apoi trebuie să avem încredere și în noi înșine, în semenii noștri, în poporul nostru. La fel trebuie întâi să nădăjduim în Dumnezeu, dar trebuie să nădăjduim și în forțele noastre și în ajutorul fraților noștri, în viitorul patriei noastre. De asemenea trebuie întâi să iubim pe Dumnezeu, dar se cuvine să ne iubim și pe noi înșine, să iubim pe semenii noștri, să iubim Biserica, să ne iubim poporul, să iubim întreaga omenire și tot ce există în cer și pe pământ.

Împletind astfel în sufletul și viața noastră credința, nădejdea și dragostea, vom avea — prin darul lui Dumnezeu — o viață luminată și fericită și vom sluji cu deplină dăruire de sine binele tuturor, binele Bisericii, binele poporului, spre proșpătirea și înălțarea continuă a vieții în necontenită dezvoltare. Căci credința, nădejdea și dragostea cheazăuiesc o viață tot mai îmbelșugată și mai deplină.

† NICOLAE
Mitropolitul Ardealului

Cu privire la mântuirea noastră

În fața Mântuitorului așteptat, dreptul Simeon s-a rugat lui Dumnezeu să-l învrednicească să treacă din viața pămîntească în viața cea veșnică. Ziua întâlnirii cu Mântuitorul, el a scotit-o ca ziua mântuirii lui, de aceea a cerut el așteptatul sfârșit al vieții lui de pe pământ.

Odată, pe cînd Mântuitorul străbătea Ierihonul, un bărbat, cu numele Zaheu, „care era mai mare peste vameși și era bogat" (Luca 19, 2), voia să-l vadă. Cum însă Zaheu era mic de statură, iar Domnul Hristos era înconjurat de o mare mulțime de oameni, el își dădea seama că nu poate să-l vadă pe Iisus, decît dacă stă undeva la loc înalt și de acolo să privească ceea ce a și făcut. Știind pe unde avea să treacă Iisus, Zaheu a alergat înainte și s-a suit într-un sicomor și privea de acolo. Ajungînd la locul unde era Zaheu „Iisus căutînd în sus, a rostit către el: „Zaheu, grăbește-te și te dă jos, căci astăzi trebuie să rămîn în casa ta" (Luca 19, 5). Zaheu a coborît îndată și l-a primit pe Iisus „cu bucurie". În casă „stînd înaintea Domnului, Zaheu a zis: Iată jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor, și dacă am nedreptățit pe cineva cu ceva, întorc de patru ori" (Luca 19, 8). La aceste cuvinte ale lui Zaheu, Domnul a spus: „Astăzi s-a făcut mântuirea casei acesteia, căci și el este fiul lui Avraam" (Luca 19, 9).

Ziua întâlnirii lui Zaheu cu Mântuitorul a fost ziua hotărîrii lui pentru o viață nouă, ziua schimbării cugetului și modului său de viață. Mărturisindu-și hotărîrea lui pentru viața cea nouă, Zaheu nu mai era „omul păcătos" la care a intrat Domnul să găzduiască (Luca 19, 7), ci omul despre care a putut spune însuși Mântuitorul: „Astăzi s-a făcut mântuirea casei acesteia."

În ziua întâlnirii sale cu Mântuitorul, dreptul Simeon a zis: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpîne..." În ziua în care Zaheu, în fața Domnului, își arată hotărîrea cea nouă, a auzit cuvîntul: „Astăzi s-a făcut mântuirea casei acesteia."

Cînd Domnul Hristos era răstignit pe cruce, între doi tîlhari, unul dintre tîlhari a zis către Iisus: „Pomenește-mă Doamne, cînd vei veni întru Împărăția Ta" (Luca 23, 42). Mântuitorul a primit rugăciunea tîlharului care cu puțin mai înainte se mărturisise pe sine păcătos și vrednic de pedeapsă (Luca 23, 40—41) și i-a spus: „Adevăr grăiesc ție: Astăzi vei fi cu mine în rai" (Luca 23, 43). Iată deci încă o zi de mîntuire, de data aceasta, ziua mîntuirii unui tîlhar întors la Dumnezeu.

Ne-am oprit cu gîndul la trei bărbați vrednici de pomenire care și-au cunoscut ziua mîntuirii lor. Am înțeles că, pentru fiecare dintre cei pomeniți, ziua mîntuirii lor a fost ziua în care s-au întîlnit cu Mântuitorul. E vremea să ne întrebăm: Care-i pentru fiecare dintre noi ziua mîntuirii noastre? Răspunsul la această întrebare îl putem găsi în unele dintre rînduiele de slujbă ale Sfintei noastre Biserici.

Știm cu toții că la slujba vecerniei sînt cuprinse și cuvintele de rugăciune ale dreptului Simeon, pe care le-a rostit el cînd a avut în brațele sale pe Mântuitorul sufletelor noastre. Aceleași cuvinte le spunem și noi la sfîrșitul fiecărei zile din viața noastră, nu ca o simplă amintire a celor petrecute odinioară cu dreptul Simeon, ci ca o rugăciune adevărată sau cel puțin ca un prilej de confruntare a noastră în fața gîndului că fiecare zi din viața noastră ne este dată ca o zi de mîntuire, ca o zi de înaintare în cele bune, încît să putem avea simțămîntul întîlnirii cu Mântuitorul.

A mai rînduit Sfînta Biserică să ne rugăm cu cuvintele dreptului Simeon și după fiecare împărțire cu dumnezeieștile Taine ale lui Hristos. Împărțirea cu Trupul și Sângele Domnului este o adevărată întîlnire cu Mântuitorul. Niciodată și nicăieri nu sîntem mai aproape de Mântuitorul nostru cum sîntem atunci cînd ne împărțim cu Sfintele Taine. Să nu uităm deci niciodată că fiecare zi în care ne împărțim cu Sfintele Taine este mai cu osebire să zicem pentru noi zi de mîntuire, ziua în care s-ar conveni să zicem din inimă: „Acum slobozește, pe robul Tău, Stăpîne..."

Înainte de a ne împărți cu dumnezeieștile Taine, se cuvine să ne curățim sufletul în Sfînta Taină a Spovedaniei, mărturisindu-ne păcatele și primind dezlegare de la părintele nostru duhovnic. Cu acest prilej, noi, asemenea lui Zaheu, stăm în fața Mântuitorului nostru și, odată cu mărturisirea păcatelor noastre, mărturisim și hotărîrea de îndreptare a vieții noastre spre bine. De aceea e firesc să auzim de la părintele duhovnic cuvintele: „Te iert și te dezleg de toate păcatele tale", ceea ce e același lucru cu: „Astăzi s-a făcut mîntuirea..." Prin urmare, și ziua Sfintei Spovedanii este o zi osebă de mîntuire, pentru fiecare dintre cei ce se spovedesc cu grija convenită.

După ce ne-am spovedit și am primit dezlegarea de păcate cînd stăm în fața Sfîntului Potir, ca să ne împărțim cu Tainele Făcătoare de viață, în rugăciunea rînduită la acea vreme, fiecare dintre noi ne mărturisim a fi „cel dintîi dintre cei păcătoși", și cerem „ca tîlharul" să fim pomeniți întru Împărăția lui Hristos. Ar fi vremea atunci să auzim și noi de la Mântuitorul cuvintele: „Astăzi vei fi cu mine în rai..." E drept că nu auzim aceste cuvinte, dar le știm împlinindu-se căci spune Sfîntul Ioan Gură de Aur: „Cerule și acolo unde e Hristos." Aceasta o mărturisește și Sfîntul Isac Sirul, zicînd: „Iată cerul e în tine, dacă tu ești curat". Și adaugă în altă parte: „Dragostea este Împărăția despre care a vestit Domnul Apostolilor, că vor mîncă în Împărăția Sa... Acesta este „vinul care veseleşte inima omului" (Psalm 103, 16). Fericit este cel ce bea din acest vin! Din el au băut desfrînații și s-au rușinat; și păcătoșii au băut și au uitat căile poticnirii lor; au băut bețivii și au început să postească; au băut bogații și au dorit săracia; au băut săracii și s-au îmbogățit de nădejde; au băut bolnavii și s-au făcut sănătoși; au băut cei simpli și s-au făcut înțelepți."

Dreptul Iov

În 6 mai Biserica Ortodoxă face pomenirea dreptului Iov, una dintre personalitățile remarcabile ale V. Testament, exemplul de credință statornică în Dumnezeu.

Numele Iov derivă de la cuvîntul evreesc aiab sau iib, care înseamnă a dușmăni, numele Iov avînd sensul „cel dușmănit, persecutat". Desigur că acest nume este simbolic, el reflectînd viața lui Iov descrisă amănunțit în cartea care-i poartă numele, prin care autorul sfînt a tratat una dintre cele mai grele probleme de rezolvat și anume cauza suferinței omului drept pe acest pămînt.

Iată cum îl caracterizează autorul sfînt încă din primul verset al cărții: „Era odată în țîntul Uz un om pe care îl chema Iov și acest om era fără cusur și drept; se temea de Dumnezeu și se ferea de ce este rău." Din această cauză, casa îi era binecuvîntată cu șapte feciori și trei fete și cu multă avuție.

Despre omenia și larghețea lui sufletească, cartea sfîntă ne spune: „Scăpam de pieire pe cel sărman care striga după ajutor și pe orfanul fără sprijin... Eram ochii celui orb și piciorul celui schiop. Eram tatăl celor neputincioși și cercetam cu sîrguință pricinile care îmi erau necunoscute" (Iov 29, 12—16).

Dar diavolul, dușmanul de moarte al binelui, care „umbă răcnind ca un leu, căutînd pe cine să înghită" (I Petru 5, 8) îl pizmuește și pe Iov, pentru că era „fără cusur, drept și temător de Dumnezeu" (1, 8), și-i cere îngăduința lui Dumnezeu ca să-l încerce cît e de credincios, lăsîndu-l fără copii și fără avere. Dar Iov nu s-a îndoit deloc în credința sa, căci aflîndu-se în această situație destul de grea exclamă: „Gol am ieșit din pîntecele mamei mele și gol mă voi întoarce în pămînt! Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvîntat" (1, 12). Și încă mai mult „Iov nu păcătui și nu rosti nici un cuvînt de hulă împotriva lui Dumnezeu" (1, 22).

Dar diavolul, în loc să se convingă și el de credința lui Iov, îl pizmuește și mai tare și îi cere lui Dumnezeu îngăduința ca să se atingă de „osul și carnea lui", căci atunci cu siguranță că „va blestema în față pe Dumnezeu" (2, 5). Și diavolul a lovit pe Iov cu tot felul de bube din tălpile picioarelor pînă în creștet. Văzîndu-se în această situație Iov a părăsit casa, căci avea regim de lepros și stînd pe gunoi afară din cetate se scărpină ca să-și mai stîmpere usturimea. Femeia sa, văzîndu-l în această situație deosebit de gravă, îl îndemnă să blesteme pe Dumnezeu ca astfel prin lepădarea de credință să moară mai repede. Dar Iov rămîne neclintit în statornicia sa zicînd: „Dacă am primit de la Dumnezeu cele bune, nu vom primi oare și cele rele"? Și iarăși precizează autorul sfînt: „În toate acestea Iov n-a păcătuit de loc cu buzele sale" (2, 10).

Ca orice om de pe acest pămînt Iov a avut mulți prieteni, care, auzind de nenorocirea lui, desigur că s-au întristat iar trei dintre ei mai devotați au și plecat ca să-l cerceteze la patul suferinței, arătînd că „prietenui adevărați iubeste în orice vreme, iar în nenorocire el e ca un frate" (Pilde 17, 17).

Cum îi vede, Iov își deplînge soarta, destăinuindu-le greutatea suferinței sale.

Cei trei prieteni: Elifaz, Bildad și Șofar care au venit ca să-l mîngîie, să-l îmbărbăteze și să-l com-

(Continuare în pag. 4)

În lumina amintitelor cuvinte, orice înaintare în cele bune, orice virtute, care deschide firea noastră spre iubirea creștină, este o deschidere a raiului, iar ziua în care ajungem să trăim cu Hristos în iubire este ziua mîntuirii noastre, este acel „astăzi" în care Domnul a făgăduit că vom fi cu El în rai.

Mîntuitorul s-a înfățișat ascultătorilor Săi ca un trimis al lui Dumnezeu-Tatăl, ca să ne învețe adevărul mîntuirii. Mîntuirea o cîștigăm învățînd de la Mîntuitorul, de la Sfînta Sa Biserică. În acest înțeles, Sfînta Biserică, cu rînduiele ei de slujbă, este o „tindă a raiului". Ca să putem fi cu Domnul Hristos în rai, trebuie să fim cu El mai întîi în „tinda raiului" adică în Sfînta Biserică și să ne împărțim de slujbele dumnezeiești. La sfintele slujbe ne întîlnim cu Mîntuitorul, ca dreptul Simeon, stăm în fața Mîntuitorului ca Zaheu și avem prilejul să ne rugăm Lui, ca tîlharul: „Pomenește-mă Doamne, întru Împărăția Ta!" Aceasta să o facem în fiecare zi, căci fiecare zi este pentru noi și trebuie să fie o zi de mîntuire, ziua întîlnirii noastre cu Fiul lui Dumnezeu, în care putem să auzim și noi un „acum", un „astăzi", pentru mîntuirea noastră.

Ierod. Teofil Părăianu

Informații

● La invitația Prea Fericitului Patriarh Justinian, între 12—24 martie 1974, a făcut o vizită în România, împreună cu soția, pastorul reformist Jean-Jacques von Allmen, profesor de Teologie practică la Facultatea din Neuchâtel și, actualmente, rectorul Institutului ecumenic pentru cercetări teologice din Tântur-Ierusalim.

Prof. von Allmen a prezentat profesorilor și studenților de la institutele teologice din București și Sibiu două conferințe, intitulată: „Observații asupra cultului în Biserica primară”, și: „Conside-rații asupra concepției reformate despre slujirea pastorală”, conferințe care au fost urmate de discuții ample.

La Centrul arhiepiscopesc din Sibiu prof. J.-J. von Allmen împreună cu doamna au fost oaspeții Î. P. S. Mitropolit Nicolae în zilele de 13—15 martie 1974, vizitând cu acest prilej Catedrala și Biblioteca mitropolitană, bisericile din Rășinari, muzeul etnografic și vechea reședință episcopală din această localitate, biserica și colecția de icoane din parohia Sibiel, secțiile de arăt românească ale Muzeului Brukenthal ș. a., rămânând plăcut impresionați de stilul și pictura bisericilor noastre, de evlavie credincioșilor, de armonia dintre cultele din țara noastră etc.

În 21 martie a. c., prof. J. J. von Allmen a fost primit în audiență de P. F. Părinte Patriarh Justinian, având de asemenea întrevederi cu P. S. Episcop Iosif al Râmnicului și Argeșului, cu P. S. episcop Antonie Ploieșteanul, vicar patriarhal, și cu P. S. Episcopi vicari Roman Ialomițeanul (București) și Emilian Rășinoreanul (Sibiu).

● Pentru a veni în întâmpinarea cerințelor duhovnicești ale credincioșilor din Arhiepiscopia de Alba Iulia și Sibiu, cu deosebire ale celor din parohiile vacante, s-au făcut programări de cercetare a acestor credincioși.

La recomandarea Î. P. S. Mitropolit Nicolae, Centrul arhiepiscopesc a programat în Duminicile din postul Sf. Paști cercetarea unor parohii mai mari din Arhiepiscopia de către P. C. vicar, P. C. consilieri și P. C. profesori de Institutul Teologic Universitar din Sibiu, după cu urmează:

Duminică, 24 februarie 1974, P. C. prof. I. Zăgrean: Luduș II, P. C. prof. D. Călugăr: Tg. Mureș II și C. pr. V. Bunea: Sîngiorgiul de Mureș.

Duminică I-a din post (3 martie a. c.), P. C. cons. I. Mihălțian: Brașov — Buna-Vestire, P. C. prof. N. Neaga: Făgăraș — Brîncoveanu și P. C. prof. M. Păcurariu: Sf. Gheorghe.

Duminică a II-a din post (10 martie a. c.), P. C. vicar Tr. Belășcu: Mediaș-Techeș, P. C. prof. D. Abrudan: Tîrnăveni — Sf. Treime și P. C. rector Is. Todoraș: Sighișoara — Catedrală.

Duminică a III-a din post (17 martie a. c.), P. C. cons. Gh. Bota: Sebeș III, P. C. prof. C. Sîrbu: Alba Iulia-Maieri II, P. C. cons. Gh. Papuc: Cugir I, P. C. prot. I. Vlad: Drașov, P. C. cons. I. Mihălțian: Bogatu Român, P. C. vicar Tr. Belășcu: Păuca și P. C. lector I. Ică: Cîsnădie II.

Duminică a IV-a din post (24 martie a. c.), P. C. prof. M. Șesan: Ocna-Mureș I, P. S. cons. Gh. Papuc: Covasna, P. C. secretar eparhial F. Costea: Aiud I și P. C. prof. M. Păcurariu: Cîsnădie I.

Duminică a V-a din post (31 martie a. c.), P. C. prof. I. Zăgrean: Miercurea Ciuc și P. C. cons. Gh. Papuc: Șoroștin (prot. Mediaș).

Toți acești delegați chiriarhali au slujit la Sf. Liturghie și au rostit predici de zidire creștinească și patriotică a credincioșilor noștri.

● Împlinindu-se, în 4 martie 1974, 12 ani de la intronizarea Î. P. S. Nicolae Corneanu în fruntea Mitropoliei Banatului, s-a oficiat cu acest prilej o doxologie în vechea bisericuță din lemn din incinta reședinței mitropolitane.

La sfârșit P. cuv. părinte vicar Timotei Sevicu a rostit un cuvînt omagial. S-a trecut apoi la reședință, unde, în cadrul recepției ce a urmat, Î. P. S. Mitropolit Nicolae a primit felicitările celor prezenți și, într-o scurtă alocuțiune, a mulțumit tuturor pentru atenția și dragostea ce i-au fost arătate și cu această ocazie.

● Miercuri, 6 martie 1974, împlinindu-se 35 ani de la trecerea la cele eterne a patriarhului Miron Cristea, în catedrala mitropolitană din Timișoara s-a oficiat un parastas pentru odihna sufletului său. Au participat Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului, angajații Centrului eparhial, membri ai familiei adormitului în Domnul, credincioși. La sfârșitul slujbei, P. C. părinte Ioan Olariu a rostit un cuvînt comemorativ.

● Din încredințarea Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, Duminică, 17 martie 1974, P. S. Episcop-vicar Emilian Rășinoreanul a săvîrșit Sf.

Liturghie arhierescă în biserica din parohia Stînceni, prot. Reghin, unde a fost întîmpinat de un sobor de preoți și credincioși, în frunte cu P. C. prot. M. Ciobanu. De la Sibiu, P. S. Sa a fost însoțit de P. C. prof. C. Voicu, C. diac. M. Sămărghișan și un grup restrîns de studenți teologi.

La momentul convenit a fost hirotonit întru preot, pentru parohia Stînceni, C. diac. D. Toderic. La priceasnă a predicat C. pr. C. Chioreanu (Batoș).

Răspunsurile au fost date de grupul de studenți teologi.

După Sf. Liturghie, noul hirotonit, pr. D. Toderic, arată importanța zilei pentru el, angajîndu-se că va munci cu tot elanul pentru binele, pentru mîntuirea credincioșilor încredințați spre păstorire.

A vorbit apoi P. S. Episcop-vicar Emilian, care, plecînd de la hirotonirea pe care a săvîrșit-o, arată semnificația lucrării preoțești în viața unei parohii, în continuare P. S. Sa zăbovind asupra sf. crucei, căreia era închinată Duminica respectivă.

● Din încredințarea Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, P. S. Episcop-vicar Emilian Rășinoreanu a cercetat o seamă de parohii de la Izvoarele Mureșului și Oltului, prot. Miercurea Ciuc, fiind însoțit de la Sibiu de P. C. prof. I. Floca, P. C. arhid. I. Bolog și Cuv. pr. S. Achim.

Astfel, Duminică, 24 martie 1974, P. S. Sa a săvîrșit Sf. Liturghie arhierescă la parohia Voșlobeni. Răspunsurile au fost date de un grup restrîns de studenți teologi.

La priceasnă a predicat P. C. prof. I. Floca, iar după Sf. Liturghie C. pr. Gr. Vijoli, parohul local, face o prezentare a parohiei.

În cuvîntul de învățătură pe care l-a rostit, P. S. Episcop-vicar Emilian a subliniat cu deosebire legătura strînsă dintre rînduielele Triodului și nevoile sufletului nostru creștinesc.

„Lucrează pămîntul, seamănă și seceră”

(III ESDRA 4, 6)

Primăvara este anotimpul reînvierii. Totul freamătă la mișcare și la „înnoirea vieții” (Rom. 6, 4). Se reînnoiește și viața pămîntului prin forța brațelor și a mașinilor. Pe ogoare începe din nou voioșia și munca, fapte despre care Sf. Scriptură ne vorbește de nenumărate ori. Socotim potrivit să ne amintim cîteva dintre aceste texte, acum cînd pe ogoarele Patriei se lucrează din plin pentru „pînea noastră cea de toate zilele”.

„În orice muncă este ceva dumnezeiesc”, spune un scriitor mai vechi (T. Carlyle). Pecete dumnezeiască poartă și lucrarea pămîntului, „este orînduită de Cel Preaînalt” (Is. Sirah 7, 16) și a apărut odată cu omul. Adam a fost primul agricultor al omenirii (Gen. 2, 15). Lucrător de pămînt a fost și Cain și Noe (Gen. 4, 2; 9, 20). Pentru toți urmașii lui Adam lucrarea pămîntului a rămas o poruncă valabilă și permanentă. „De aici înainte, cît va dăinui pămîntul, semănatul și seceratul nu vor conteni” (Gen. 8, 22).

Pilda semănătorului (Luca 8, 5—15) ne amintește de lucrarea pămîntului, de natura și calitatea lui și de roadele ce rezultă de pe urma acestei munci. Această pildă este o dovadă că pămîntul nelucrat devine pustiu, năpădit de mărăcini (Pilde 24, 31) și lipsit de rod, iar cel lucrat „dă rod însutit” (Luca 8, 8) și asigură „pînea care ne este de trebuință” (Pilde 30, 8). Sf. Casian Romanul arată: „Cel ce lucrează pămîntul are ca scop să-l curățească de mărăcini și pălămidă, iar ca țintă ultimă să se bucure de rod.”

Lucrarea pămîntului este o formă a muncii, „chipul și drumul vieții îmbelșugate”. Un proverb românesc spune: „Omul harnic muncitor, De pîine nu duce dor.” Într-adevăr „cel ce lucrează pămîntul se va îndestula de pîine” (Pilde 12, 11; 28, 19). Mai mult: „Cei ce lucrează pămîntul înălța-vor stogol lor” (Sirah 20, 29). Aceștia vor fi feriți „de trei rele mari: Plictiseala, viciul și lipsa” (Voltaire). „Cine muncește ogorul, nu se poate gîndi la lucruri rele” — completează Cicero.

Îndestularea depinde, însă, de rîvna, pasiunea și încrederea celui ce lucrează pămîntul. De aceea „cel ce ară trebuie să are cu nădejde că, la treier și va avea parte de rodul său” (I Cor. 9, 10). Să lucreze „cu hotărîre” (Ecl. 9, 10), potrivit cuvintelor: „La sîrguință nu pregetați” (Rom. 12, 11), ci „dis-de-dimineață seamănă sămînța și pînă seara nu odihni mîna ta” (Ecl. 11, 6). În ceea ce privește pasiunea, hărnicia și rîvna care trebuie depuse la lucrarea pămîntului, Mîntuitorul învață:

În după-amiaza aceleiași zile, P. S. Sa a săvîrșit slujba vecerniei în parohia Bălan, la care au participat credincioșii din parohie.

La sfârșit a vorbit P. C. prot. I. Crăciun (M. Ciuc), precum și C. pr. S. Măciucă, parohul local.

P. S. Episcop-vicar Emilian a dat îndrumări practice privitoare la organizarea parohiei.

Luni, 25 martie 1974, P. S. Sa a săvîrșit Sf. Liturghie arhierescă în parohia Izvorul Mureșului, biserica avînd hramul: Buna-Vestire.

La priceasnă a predicat C. pr. V. Bujoreanu (Gheorgheni), iar la sfârșit a vorbit P. C. prot. I. Crăciun și C. pr. V. Moraru, parohul local.

P. S. Episcop-vicar Emilian, care a vorbit în încheiere, a felicitat pe credincioși pentru dragostea lor față de biserică și patrie, pentru rîvna spre cele bune.

● Joi, 4 aprilie 1974, la Centrul arhiepiscopesc Sibiu a avut loc, sub conducerea Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, o consfătuire cu P. C. protopopi din Arhiepiscopia. Au participat: P. S. Episcop-vicar Emilian Rășinoreanul, P. C. vicar Tr. Belășcu, P. C. consilieri, inspector și secretar eparhiali, precum și titularii celor 13 protopopiate din Arhiepiscopia de Alba Iulia și Sibiu.

Consfătuirea a fost deschisă de Î. P. S. Mitropolit Nicolae și în cadrul ei au luat cuvîntul toți participanții.

S-a analizat, pe protopopiate, activitatea desfășurată pe trim. I 1974.

● Nr. 2/1973 al revistei „Învierea”, care, după cum am informat cititorii noștri cu un alt prilej, apare la Ierusalim, cuprinde un bogat și variat material, din care încreștăm articole ca: Problema locurilor sfinte, Dimitrie Cantemir, Patria și poezia, Dionisie cel Mic — învățat daco-roman, Obiceiuri legate de Crăciun la Betleem, unde s-a născut, după trup, Mîntuitorul Iisus Hristos etc., precum și o seamă de informații legate de activitatea reprezentanței Patriarhiei ortodoxe române la Ierusalim.

„Cine pune mîna pe plug și se uită înapoi, nu este vrednic pentru împărăția lui Dumnezeu” (Luca 9, 62): Ca și alte îndeletniciri omenești, munca cîmpului cere deci și ea pricepere și dăruire, frumusețea ei fiind cîntată de mulți poeți români și străini.

Munca „celor silitori” (Pilde 13, 4) va fi răsplătită cu multe bunătăți: „Vor fi binecuvîntați în țarină... binecuvîntat va fi rodul pămîntului, hambarele și cămarile, Domnul le va da ploaie la timp și binecuvîntări peste munca lor” (Deut. 28, 3—5 și 12). Conștiința muncii împlinite cu pasiune face să răsară în suflet soarele fericirii, al seninătății și al încrederii în sine. Cel ce a lucrat cu sîrg și tragere de inimă „se va bucura de munca lui” (Ecl. 5, 18), va trăi bine de pe urma ei (Ecl. 3, 13) și își „va desfăta sufletul cu mulțumire” (Ecl. 2, 24; Sirah 40, 20; Ps. 127, 2).

Răsplata muncii (Matei 10, 10) este în funcție de truda depusă: „Fiecare își va lua plata după osteneala sa” (Ecl. 4, 9; I Cor. 3, 8) și „își va mîncă pînea agonisită de el” (II Tes. 3, 12). „Dacă te ostenești puțin, puțin primești, dacă vei lucra mult, mare-ți va fi răsplata” — zice Sf. Ciril al Ierusalimului.

„Culegerea celor semămate își are vremea ei” (Ecl. 3, 2), „la secerișul holdelor” (Lev. 19, 9). „Făcută la timpul său” (Gal. 6, 9), secerișul „va veni ca un izvor de bogăție” (Pilde 6, 11). „Cu bucurie se vor ridica snopii de pe ogoare” (Ps. 125, 6). „Cel ce adună în timpul verii este om prevăzător, iar cel care doarme la vremea secerișului este om de ocară” (Pilde 10, 5).

Un seceriș bogat va face ca toți cei ce au muncit cu rîvna „să se sature la masa lor” (Iov 31, 31).

Roadele secerișului cade-se să fie îndestulate și pentru „cei mulți” (I Cor. 10, 33). Din munca sa cinstită fiecare să „dea și celui ce nu are” (Ef. 4, 28). Cel ce lucrează pămîntul — zice Sf. Ioan Gură de Aur — să dea și la alții ca să fie mulțumiți deopotrivă. „Prisosința lui să îndeplinească lipsa altora” (II Cor. 8, 14).

Indiferent de munca ce o prestăm, „cu o inimă și un suflet” (F. Ap. 4, 32), să oferim munca și priceperea noastră pentru binele și fericirea obștească, și pentru prosperitatea Patriei, după cuvîntul proorocului: „Căutați binele țării, pentru că de propășirea ei atîrnă și fericirea voastră” (Ieremia 29, 7).

Pr. Ieremia B. Ghita

Sf. Taină a Preoției (II)

(Urmare din pag. 1)

Pe lângă aceasta, în textele invocate nu este osîndită adevărata înțelepciune, ci numai cea falsă.

III. Întrucît Mîntuitorul le-a spus Sf. Apostoli — cînd i-a trimis la propovăduire — așa: „În dar ați luat, în dar să dați” (Matei 10, 8), preoții ar trebuie să procedeze astfel, dar ei nu fac nimic în dar, ci iau plată pentru orice slujbă săvîrșită de ei. Prin urmare, calcă o poruncă expresă a Mîntuitorului și de aceea nu pot fi socotiți ca trimiși ai Lui.

Subliniem faptul că dacă preoții iau plată, aceasta nu este pentru darul pe care-l au sau pe care-l împărtășesc, ci pentru munca pe care o depun. Această muncă a lor le dă dreptul să se întrețină de pe urma ei.

IV. Sf. Scriptură (I Tim. 3, 2; Tit 1, 6 ș. a.) cere ca episcopii și preoții să fie căsătoriți. Atunci de ce unii se fac „călugări”, necăsătoriți, iar episcopii sînt aleși numai dintre călugări? Este o abateră neîngăduită de la rînduiala stabilită de Sf. Apostoli; de aceea, nu o putem admite.

Este adevărat că la început episcopii erau căsătoriți. Dar după ivirea tagmei călugărești, prin veacul al IV-lea s-a hotărît ca cel puțin episcopii să fie aleși dintre călugări, pentru ca — dezlegați de grijile familiei și ale avuției — să poată depune mai multă rîvnă în îndeplinirea misiunii lor.

Pe lângă faptul că sfaturile evanghelice au temei în Sf. Scriptură: (sărăcia de bună voie — Matei 19, 16—26; Luca 18, 18—27; fecioria de bună voie — Matei 19, 12; I Cor. 7, 25—40; ascultarea de bună voie — Matei 4, 18—22; 9, 9; 19, 27—29), ele nu sînt porunci și sînt obligați a le îndeplini numai cei care le pot și care năzuiesc spre o treaptă mai înaltă de desăvîșire. Căci și fără ele ne putem mîntui. Așezămîntul monahal este în deplin acord cu voia Domnului, cu litera și cu spiritul Sf. Evangheliei.

V. Provoacăndu-se la Matei 23, 8—10, susțin că Mîntuitorul ar fi oprit a numi pe preot „părinte”.

Dar din context rezultă numai că Mîntuitorul le spune Sf. Apostoli că învățătura lor e una și nedespărțită și că există un singur „Învățător” al ei: Iisus Hristos ca „părinte”. Apoi, din Sf. Scriptură știm că Botezul creștin este „naștere” și că cel ce naște în această Taină, adică preotul, este „părinte”, iar cel născut este „fiu” (Ioan 3, 3; Tit 3, 5; I Petru 1, 23; Filim. 10). De aceea, Sf. Apostol Pavel se numește „părinte” al corintenilor (I Cor. 4, 15) și al galatenilor (Gal. 4, 19), iar pe Tit și Timotei îi numește „fii” ai lui (I Tim. 1, 2; II Tim. 1, 2; Tit 1, 4; I Cor. 4, 17).

În concluzie finală, învățătura și practica ortodoxă în legătură cu Sf. Taină a Preoției este bine întemeiată.

C. Sirbu

Din învățăturile Sf. Efrem Sirul

Cu adevărat e fericit omul care și-a agonisit răbdare îndelungată, pentru că și Sf. Scriptură îl laudă, zicînd: „Cel domol la mînie este bogat în înțelepciune” (Prov. 14, 29). Și ce este mai ales decît aceasta? Cel ce rabdă îndelung totdeauna e vesel, are bucurie, are voie bună, pentru că nădăjduiește întru Domnul. Cel ce rabdă îndelung este departe de mînie, pentru că suferă totul; nu se aprinde repede la mînie, nu aleargă la ocară, nu se mișcă ușor la vorbe grele; ... e tare în orice lucru, nu cade ușor în înșelăciune, nu înclină către ațîtare de sine; ... cînd este certat nu-și încrețește fața; în orice împrejurare găsește pentru sine lecuire în îndelunga răbdare.

Răbdarea este nădejde, care nu rușinează (Rom. 5, 5). Fericit cel ce are răbdare, căci „pînă în sfîrșit acela se va mîntui” (Matei 10, 22).

Cel ce știe să rabde ajunge orice virtute. În scîrbe el se bucură, în nevoie el se arată iscusit, în ispite curajos. E gata la ascultare, împodobit cu bărbăție și este plin de iubire. Pentru aceasta strigă către Domnul: „În Domnul mi-am pus nădejdea mea și El și-a plecat către mine și strigătul meu l-a auzit”.

*

Cine este stăpînit de iuteală și adesea împins cu grabă la mînie de lucruri neînsemnate chiar, acela să asculte cuvîntul Sf. Apostol Iacob, care zice: „Mînia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu” (Iacob 1, 20). Cu adevărat, este nefericit și vrednic de jale cel biruit de asemenea patimă, căci cel ce se mînie se zice că își omoară sufletul său. Cel ce se mînie petrece toată viața sa în tulburare. El e străin de pace, departe de sănătate, deoarece trupul lui se topește, sufletul i se scîrbește, ... fața i se îngălbenește și judecata îi slăbește. Un astfel de om se amestecă în lucrurile unde nu este nevoie de el. E iubitor de vorbărie și se zbate pentru ce nu este de folos. Ocările îi plac, pentru blîndețe este neputincios și priceput în vicisuguri. Cine nu-l va plînge pe unul ca acestea?

Feriți-vă și nu fiți iuți la mînie!

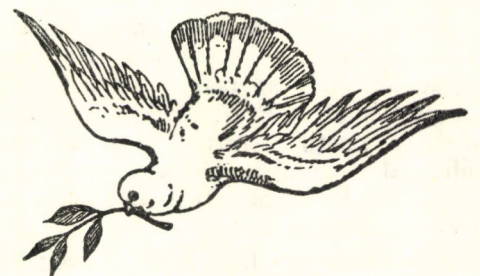
*

Cu adevărat este fericit, de trei ori fericit, omul care are blîndețe. Căci ne și zice Mîntuitorul Hristos: „Feriți-vă să nu vă răzbiți că aceia vor moșteni pămîntul” (Matei 5, 5). Și ce este mai de dorit decît această fericire? Ce este mai presus de această făgăduință, ce este mai strălucit decît această bucurie de a moșteni raiul pe pămînt? De aceea, auzind o așa covîrșitoare bogăție de făgăduinți, rîvniți a o cîștiga. Grăbiți a intra în lumina acestei virtuți. Umiliți-vă cu inima, auzind acestea și, pe cît aveți putere, stăruți pentru ca nimeni din voi să nu rămînă afară de moștenirea pămîntului și pe urmă să plîngă amar într-o căsuță fără judecată. Grăbiți către blîndețe, cînd auziți cum ne fîrîște aceasta, cînd auziți ce grăiește Duhul Sfînt prin prorocul Isaia despre ea: „Spre unii ca aceștia îmi îndrept privirea mea, spre cei smeriți, cu duhul umilit” (Isaia 66, 2). Poți să nu te minunezi de această făgăduință?

*

Fericit este cel ce își pune viața sa în acord cu adevărul și nu se vînează de minciună. Fericit, de trei ori fericit, cine lucrează adevărul, pentru că *Dumnezeu Adevăr este* (Ioan 3, 33) și minciună întru El nu este. Și cine nu fîrîște pe cei ce se țin de adevăr, pentru că urmează lui Dumnezeu? Cine petrece în adevăr, acela cu adevărat este plăcut totdeauna și lui Dumnezeu și tuturor oamenilor folositor. În frăție prea bun și în orice treabă drept. Omul adevărului nu caută la fața oamenilor, nu judecă cu judecată strîmbă. Nu-și atribuie sieși vrednicie și cinste, nu disprețuiește pe cel sărac și lipsit, în răspunsuri este nelingușitor, în judecată drept, în alcătuirea obștească onorat, nu cunoaște vicisugul, nu iubește fărnicia. Se conduce numai de virtute. Deci fericit cine slujește totdeauna adevărul!

Culegere, D. Călugăr

Dreptul Iov

(Urmare din pag. 2)

pățimească, expun pe rînd fiecare, printr-o înțreită cuvîntare concepția curentă în V. Testament cum că cel ce suferă este pedepsit de Dumnezeu pentru păcatele sale, pe cînd cel drept este totdeauna ocrotit și răsplătit.

La învinuirile aduse de prieteni, Iov rămîne mai departe în răbdarea suferinței.

Dar iată că apare al cincilea personaj Elihu, care atenuiază discuția, pe de o parte combătînd pe prietenii lui Iov, că exagerează păcătoșenia acestuia, iar pe de altă parte pe Iov, care greșește susținînd că el e fără de păcat, deoarece nici un om nu trăiește fără să păcătuiească, iar dacă Dumnezeu trimite asupra celor drepti pedepse, aceasta o face ca să le încerce tăria credinței lor, să-i consolideze mai mult pe căile binelui. Ba chiar mai mult, Elihu precizează că „Dumnezeu nu făptuiește răul și nu strîmbă dreptatea” (35, 11), căci „pe cel nenorocit îl scapă prin nenorocirea lui și prin suferință Dumnezeu îi dă învățatură” (35, 15), deoarece „Dumnezeu este nespus de mare prin puterea lui” (36, 2) și „noi nu putem să-l înțelegem” (36, 26), „cu priceperea noastră, el fiind a tot înalt în putere și bogat în judecată” (37, 23).

În ultimile cinci capitole ale cărții (38—42) însuși Dumnezeu își destăinuie puterea, pronia și înțelepciunea Sa cu exemple luate din creație, din manifestările naturii și animalelor, arătînd cît e de mare deosebirea între manifestările Sale și ale omului, acesta din urmă nereușind să înțeleagă nici măcar tainele creației, dar cum să-l înțeleagă pe Dumnezeu și planurile Sale.

Iov recunoaște puterea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu dă mărturie despre nevinovăția lui Iov „punîndu-l iarăși în starea lui de la început” (42, 10), în deplină sănătate, avînd iarăși 10 copii și avuție multă.

Sf. Scriptură atestă existența reală a lui Iov. Astfel profetul Iezechiel îl pomenește pe Iov alături de Noe și Daniil, socotindu-i pe toți trei „mari bărbați și drepti ai V. Testament” (14, 14—20).

De asemenea Isus fiul lui Sirah pomenește de persoana lui Iov, enumerîndu-l printre bărbații străluciți prin care s-a preamărit Dumnezeu” (49, 10).

Sf. Ap. Iacob în epistola sa dă ca exemplu de răbdare pe proroci în general și pe Iov în special (5, 11).

Sfinții Părinți și scriitorii bisericești consideră de asemenea pe Iov drept o persoană istorică, reală, care a trăit pe vremea patriarhilor (1, 5; 42, 16—17), fiind cinstitor numai al Dumnezeului celui Preaînalt (31, 26—28) și că nu era evreu (1, 1).

Biserica l-a declarat sfînt, numindu-l pe Iov „biruitorul multor ispite și bărbatul admirabil al suferinței”.

Credincioșii noștri, luînd la cunoștință viața și comportarea lui Iov, au în față încă un exemplu pilduitor în lupta cu ispitele și încercările de tot felul pe care viața ni le scoate în cale și care, cînd este vorba de viața noastră personală, de cele mai multe ori singuri sîntem vinovați, după cum tot în cartea Iov citim: „Omul își naște singur suferința” (Iov 5, 7).

Viața „dreptului Iov” ne grăiește și ea că răul poate fi învins, că în orice încercări am fi să nu disperăm, să nu ne pierdem niciodată nădejdea, ci să fim încrezători că, cu ajutorul lui Dumnezeu și puterile noastre, vom birui ispitele sau neajunsurile, cum zice și Sf. Iacob: „Fericit bărbatul care rabdă ispita, căci lămurit făcîndu-se va lua cununa vieții pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce îl iubesc pe el” (Iacob 1, 12).

Pr. T. Burcuș

Înviere

Îeșit-a Iisus

Cu apostolii Săi

În grădina Ghețimani,

Iar Iuda Iscarioteanul

L-a vîndut pe Domnul
lacom de bani.

Bătutu-l-au cu biciul,

Cînd sub povara crucii cădea.

L-au înțepat în coaste

cu sulii,

iar în loc de apă

oțet i-au dat să bea.

L-au așezat pe cruce

bătîndu-i mîinile

și picioarele în cuie.

Așa și eu Doamne

ca Magdalena în dureri sufăr

și rugăciuni înalț

arzînd bobi de tămîie.

Dar cînd toaca va vesti

nemărginita Ta putere,

trimite sufletului meu

mult așteptatul semn de înviere.

Gina Cogoiu